

naar der f. Eks., som det jo let kan ske, er forskellige Kautionsister for hvert af Beviserne. En Mand ønsker 2,000 Kr. i en Sparekasse, og han har 4 Venner, der ville hjælpe ham, men der er ingen af dem, der vil kavere for mere end 500 Kr. Saa kunde det jo i og for sig være en ganske naturlig Ting, at Hoveddebitor udsteder 4 Beviser a 500 Kr., og at hver Kautionist saa skriver paa hvert Bevis. Er nu Loven her saaledes at forstaa, at i saa Tilfælde skulle samtlige 4 Beviser skrives paa stemplet Papir? Og er Loven saaledes at forstaa, at hvis en Mand faar et Laan i en Sparekasse paa 500 Kr., for hvilket Beviset skrives paa ustemplet Papir, og han saa kommer $\frac{1}{2}$ Aar efter og faar en Forsøgelse af Laanet paa f. Eks. 200 Kr. maatte med en ganske anden Kautionist, skal det saa bevirke, at ikke alene det ny Bevis paa 200 Kr. skal stemples, men at ogsaa det gamle Bevis paa 500 Kr., der lovligt er skrevet paa ustemplet Papir, nu paa en Gang skal omskrives paa stemplet Papir eller forsynes med Stempel? Der forekommer mig i og for sig ikke at være større Grund til at forlange, at et Kautionsbevis eller et Laanebevis mod Kaution, som en Gang er lovligt udstedt paa ustemplet Papir, senere skal stemples, fordi vedkommende Debitor — jeg formoder, det skal være hos det samme Bankinstitut, den samme Sparekasse, det staar heller ikke i Loven, men det maa vel underforstaas — senere kommer og gør et andet Laan mod Kaution, end hvis han kommer og gør et nyt Laan f. Eks. mod haandsaaet Pant. Og hvorledes er Forholdet at opfatte, hvis han f. Eks. har faaet et Kautionslaan paa 500 Kr. og saa kommer noget senere og har en lgl. Obligation, som han deponerer og faar et Laan paa i samme Sparekasse paa 2—300 Kr.? Skal det bevirke, at det tidligere Kautionsbevis skal stemples, medens det tidligere lovligt er skrevet paa ustemplet Papir? Saavidt jeg kan forstaa af Forhandlingerne i det andet Ting, mener den højtærede Finansminister, at disse Ord, der staa baade i første og andet Stykke, nemlig Ordene „Debitors Laan mod Kaution“, ere saaledes at forstaa, at det er samtlige de Laan, som en og samme Debitor optager i et og samme Pengeinstitut mod Kaution, ligeegyldigt om det er Kaution af en eller af flere forskellige Personer. Saaledes tror jeg, at den højtærede Finansminister vil have Ordene opfattede, men jeg tvivler ganske vist noget om, at alle disse Bestemmelser kunne tvinges ind i disse korte Ord: „Debitors Laan mod Kaution.“ Det ligger nærmest, naar der staa Ordene: „Debitors Laan mod Kaution“, at antage, at det er det Laan, som denne Debitor nu

kommer og faar mod Kaution, som det kommer an paa. Naarlig forekommer det mig, at det er af Interesse at vide, hvorledes det egentlig stiller sig i det Tilfælde, at Laanet senere forøges ikke mod Kaution men mod haandsaaet Pant. Saa formoder jeg, at den højtærede Finansminister vil sige, at det medfører ikke, at der skal finde en Stempelning Sted af Kautionsbevis, som en Gang er lovligt udstedt. Det var interessant at faa det afgjort, for der er et andet tvivlsomt Spørgsmaal, der staar i Forbindelse dermed, og som vistnok er meget vanskeligt at løse; det er: hvorledes skal det paagældende Laanebevis stemples, naar der samtidig gives haandsaaet Pant og Kaution? Er det saa stempelsrit, fordi der er givet haandsaaet Pant? Det vilde jo kunne føre til, at man ved ethvert Kautionsbevis sørgede for at faa et lille haandsaaet Pant, en gammel Støvl f. Eks., eller noget andet af ganske ubetydelig Værdi, og stillede det som haandsaaet Pant, og saa kunde man slippe for at betale Stempel. Eller hvis man vilde sige, at en gammel Støvl havde ingen Værdi, saa kunde man i ethvert Fald tage noget, der utvivlsomt havde en lille Smule Værdi, saa var der stiftet et Laan mod haandsaaet Pant og det er stempelsrit, og saa vil den Omstændighed, at den virkelige Sikkerhed, det, som Banken eller Sparekassen lægger Vægt paa, er Kautionen, ikke medfører Brug af Stempel. Jeg fremlægger disse Bemærkninger, for at muligvis ærede Medlemmer af Flertallet ville tage under Overvejelse til 2den Behandling, for saa vidt det ikke er Meningen at nedsette Udvalg, hvad jeg ikke antager er nødvendigt — og maatte ogsaa den højtærede Finansminister vil overveje det — om det ikke er nødvendigt, at alle disse Spørgsmaal, som opstaa ved Fortolkningen af denne Lov, blive noget mere bestemt besvarede, end stet er i den Tekst, som her foreligger for os.

Boisen: Jeg vil tillade mig varmt at anbefale dette lille Lovforslag, jeg betragter det som et Skridt henimod en Afsløsning af en Stat, som jeg maa betragte som en af de alleruretfærdigste Statter, vi have i Landet. Det er jo nemlig efterhaanden blevet saaledes, at Stempelstatten er kommen til at hvile udelukkende paa Debitor. Ved Affattelsen af andre Dokumenter, som Skoder osv., plejer man jo ofte at dele Udgifterne mellem begge Parter, men saa snart der er Tale om Kautionsbeviser, vide vi jo alle, gaar det udelukkende ud over Debitor, og vi maa i Reglen gaa ud fra, at den, der kommer for at laane paa Kaution, som oftest hører